

■ Zaur İlhamoğlu

ÇATMIR

Ruh içimdə haray salmış:
- Dərd üstəyəm, dəvam çatmır.
Nə fayda içimdən çölə,
Səsim çatmır, sədəm çatmır.

Həm doğmayam, həm özgəyəm,
Bütövdən qopmuş hissəyəm,
Yarımçıq qalmış cümləyəm,
Nöqtəm çatmır, nidam çatmır.

Dinən deyir belə yanma,
Bu nə sirdir, nə müəmma?
Hər tərəf açıqdır, amma
Boğuluram, havam çatmır.

Bir günəşəm, kütləm ziya,
Həmdəməm ulduza, Aya.
Nur çiləsəm də dünyaya,
Öz dünyama şüam çatmır.

Əl açaraq göyə həтта,
Dua etsəm də həyatda,
İlişir hansısa qatda,
Allahıma duam çatmır.

KÜLÜMÜN ALTINDA

Bir vücudda yarandım mən,
İçim çölümün altında.
Tanrı başımın üstündə,
Dünya əlimin altında.

Yaşamağım çılığın istək,
Budur vazkeçilməz məslək.
Günlərim yeraltı çaytək
Axar ilimin altında.

Hər atəşə gerim sinə,
Yandırsınlar dönə-dönə,
Kül olsam da, közüm yenə
Qalar külümün altında.

Nə gördümsə gözlərimlə,
Seçdim əyri, düzlərimlə.
Məzarımı sözlərimlə
Qazdım dilimin altında.

ADAM

Allah, bu necə adamdır
Kim nə deyir baxır, gülür.
Özgəsi də yıxır, gülür,
Doğması da yıxır, gülür.

Hər görəndə adam çaşır,
Bu nə hissdir, aşır-daşır?
Kim ayrılır, vidalaşır,
Əllərini sıxır, gülür.

Dərd çıxsa da çopur-çopur,
Yenə üzə gülüş hopur.
Həyatında tufan qopur,
Dəli şimşək çaxır, gülür.

Dəli deyil, dəli olsa,
Qırıb-tökər ona qalsa.
Kim nə versə, kim nə alsə,
Adam əvvəl-axır gülür.

Gülüşlə qatır başını,
Həm yazını, həm qışını.
Gecə tükür göz yaşını,
Səhər üzdən yıxır, gülür.

YAŞAMAQ

Bir dəfə gəlirik bu dünyaya biz,
Ömrün başlanğıcı-gəldiyimiz gün.
Kimə uzun olan, kiminə qısa,
Bir ömür verilir yaşamaq üçün.

Hər kəsin öz ömrü, yaşam dünyası,
Həyatı özüyçün düşünən də var.
Yaşayıb kimisə yaşatmaq üçün
Ürəyi köksündə döyünən də var.

Özüyçün yaşamaq, ömür eləmək,
Sadəcə boş ömrün, boş zamanındır.
Həyat özü üçün yaşayanın yox,
Həyat yaşayaraq yaşadanındır.

Eybi yox, ömür sür bənövşə kimi,
Ətrin ruh oxşasın yaşasan da az.
Yoxsa ki ətirsiz, gərəksiz kimi
Qanqal ömrü sürmək ömür sayılmaz.

Bir gün "nə etməsən?" deyə vicdanın
Sənə sual edib, hesab çəkəcək.
Bax onda sürdüyün mənasız ömrün
Vicdan qarşısında əzab çəkəcək.

Xoşbəxt o kəsdir ki, ömür yükünü
Sonadək fəxrlə daşıya bilir.
Xoşbəxt o kəsdir ki, öləndən sonra
Çoxunun qəlbində yaşaya bilir.

Bədbəxtlik o deyil, hansısa yaşda
Əcəl tamam ola, ömür qalmaya.
Bədbəxtlik odur ki, qəbrinin üstə
Səni yad edəsi adam olmaya.